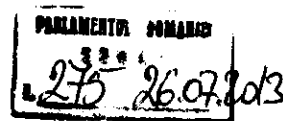
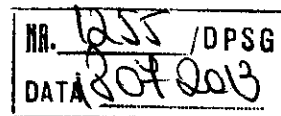

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind butonul de panică*”, inițiată de domnul deputat Tudor Ciuhodaru – Grupul parlamentar al PP-DD (Bp. 214/2013).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare stabilirea cadrului legal privind obligativitatea instalării și folosirii unui dispozitiv, numit „*buton de panică*”, în instituțiile și unitățile de învățământ și sanitare, de stat sau private.

Conform propunerii legislative, butonul de panică este un dispozitiv destinat alertării imediate a autorităților în cazul incidentelor care pot pune în pericol siguranța elevilor, profesorilor sau a personalului medical, prin acesta putându-se apela direct dispeceratul unic al serviciilor de urgență 112.

Totodată, inițiativa legislativă instituie obligația instituțiilor și unităților de învățământ și sanitare de a desemna personal autorizat în folosirea butonului de panică, precum și stabilirea contravențiilor și sancțiunilor aferente.

II. Observații

1. Potrivit art. 10 lit. a) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, cu modificările și completările ulterioare*, centrele unice pentru apeluri de urgență „*primesc și înregistrează automat apelurile de urgență comunicate prin telefon, radio, dispozitive automate de anunțare, semnalizare, alarmare ori prin alte mijloace, confirmă și localizează, pe cât posibil, apelurile primite*”.

Propunerea legislativă urmărește implementarea uneia dintre aceste modalități de realizare a comunicației cu centrele unice pentru apeluri de urgență, respectiv prin intermediul unui dispozitiv automat de apelare – butonul de panică, în cazul instituțiilor și unităților de învățământ și sănătate, de stat sau private. Față de aceste aspecte, precizăm faptul că în această situație sunt aplicabile prevederile art. 23 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008*, potrivit cărora:

„(1) *Cu avizul Comitetului, administratorul SNUAU poate încheia convenții și protocoale de colaborare cu organizații neguvernamentale, societăți comerciale și cu alte servicii publice, constituite potrivit legii, care pot contribui la funcționarea SNUAU.*

(2) *Persoanele juridice prevăzute la alin. (1), interesate în realizarea comunicației cu SNUAU, suportă cheltuielile pentru acoperirea costurilor privind realizarea comunicației cu centrele unice pentru apeluri de urgență, iar eventualele venituri încasate de SNUAU se virează la bugetul de stat.*

(3) *Toate persoanele juridice interesate în realizarea comunicației cu SNUAU au obligația de a solicita în scris administratorului SNUAU avizul tehnic de compatibilitate a sistemelor proprii cu soluția tehnică implementată în cadrul sistemului”.*

Astfel, având în vedere că, potrivit art. 4 alin. (2) din același act normativ menționat, „*Administratorul SNUAU este Serviciul de Telecomunicații Speciale*” (STS), implementarea diferitelor soluții de apelare a Serviciului de urgență 112 se poate realiza prin încheierea unui protocol de colaborare între STS și persoanele juridice ce au capacitatea de a reprezenta legal respectivele instituții și unități de învățământ și sanitare, în condițiile stabilite de cadrul legal în vigoare.

2. Apreciem că implementarea unei astfel de soluții nu se dovedește oportună din punct de vedere tehnic și funcțional, neputând substitui apelurile telefonice către numărul unic pentru apeluri de urgență 112. Astfel, în prezent, potrivit art. 70 alin. (1) și (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.*

111/2011 privind comunicațiile electronice, cu modificările și completările ulterioare, toți utilizatorii finali ai serviciilor de comunicații electronice destinate publicului, care asigură servicii de originare a apelurilor au dreptul de a iniția, în mod gratuit și fără a folosi nici un mijloc de plată, apeluri către numărul 112.

Prin intermediul apelurilor telefonice la numărul 112 se asigură, potrivit cadrului legal în vigoare, prioritizarea, localizarea și comunicarea bidirecțională între centrul unic pentru apeluri de urgență și apelant. Comunicarea bidirecțională permite identificarea, prin intermediul operatorilor dispeceratelor de urgență, a naturii situației de urgență reclamate, a tipului agenției specializate de intervenție (ambulanță, SMURD, poliție, jandarmerie etc.), a locației exacte unde este necesară intervenția. Astfel, centrele unice pentru apeluri de urgență dispun de o bază de date care îi ajută pe operatorii 112 să identifice numărul de telefon de la care este apelat serviciul de urgență, să identifice apelantul și să localizeze apelul, incidentul produs (în baza unui index de incidente), precum și resursele de intervenție cele mai apropiate.

Spre deosebire de apelurile telefonice către 112, conceptual, butonul de panică nu permite comunicarea bidirecțională, lipsa comunicării verbale reducând semnificativ eficiența și eficacitatea măsurii în situațiile în care incidentul nu se petrece în imediata apropiere a locației în care a fost instalat efectiv dispozitivul respectiv.

Prin urmare, posibilitatea facilă, gratuită, de a apela 112, în condițiile legii, de pe orice terminal telefonic fix sau mobil, ridică semne de întrebare cu privire la necesitatea și/sau valoarea adăugată adusă de implementarea unui astfel de mecanism, în condițiile în care sunt afectate componenta de bidirecționalitate a comunicării și, parțial, acuratețea localizării incidentului.

3. Semnalăm și faptul că propunerea legislativă prezintă o serie de deficiențe ce fac imposibilă punerea sa în practică, precum:

- nu este identificată soluția tehnică suport pentru funcționarea „*butonului de panică*” și nici modul în care se va realiza implementarea efectivă a acestei soluții legislative;

- nu sunt identificate sursele de finanțare pentru acoperirea costurilor cu realizarea comunicației cu centrele unice pentru apeluri de urgență și cu implementarea acestei inițiative legislative la nivelul instituțiilor și unităților de învățământ și sanitare;

- cu toate că este stabilită obligația generală de utilizare a acestui dispozitiv, sancționând neutilizarea și utilizarea nejustificată, propunerea legislativă nu reglementează condițiile de utilizare ale acestuia;

- ar fi fost necesară o analiză cost-beneficiu, care să cuantifice avantajele implementării unei astfel de măsuri în comparație cu restrângerea cererii potențiale din perspectiva pieței libere de furnizare de servicii de pază și protecție, servicii care prin natura lor adresează cazuistica menționată în *Expunerea de motive*.

4. Totodată, deși inițiatorul propune sancționarea persoanei care uzează în mod nejustificat de butonul de panică, se pune problema cum ar putea fi sancționați contravențional copiii din ciclul primar, care sunt posibili utilizatori ai dispozitivului.

Pe de altă parte, utilizarea butonului de panică numai de către personalul autorizat prevăzut la **art. 5** nu ar reduce timpul de anunțare a urgenței, ci, dimpotrivă, l-ar crește în mod nejustificat, întrucât, în mod evident, acesta nu ar avea ca singură sarcină „*supravegherea*” dispozitivului. Or, chiar dacă ar fi așa, personalul autorizat nu ar avea cum să ia la cunoștință despre toate urgențele care s-ar produce pe toată suprafața obiectivului.

5. Referitor la fapta ce se dorește a fi reglementată ca și contravenție la **art. 7 lit. b)** din propunerea legislativă, precizăm că aceasta este prevăzută și de *Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată*, care, la art. 3 pct. 11, prevede că „*alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, prin darea semnalelor de pericol sau, după caz, prin solicitarea intervenției la fața locului, fără motiv întemeiat*” constituie contravenție.

6. În ceea ce privește implicațiile financiare pe care măsura propusă le determină, potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) din *Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, cu modificările ulterioare*:

„(1) În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte:

a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din *Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare*, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată;

b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieți prezentate în strategia fiscal-bugetară”.

7. Din punct de vedere redacțional, semnalăm că inițiativa legislativă prezintă unele deficiențe în raport cu normele de tehnică legislativă impuse prin dispozițiile *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, aceste norme fiind obligatorii potrivit art. 3 alin. (2) din legea menționată și în cazul propunerilor legislative aparținând deputaților, senatorilor sau cetățenilor, în cadrul exercitării dreptului la inițiativă legislativă.

În acest sens, menționăm necorelarea existentă între textele inițiativei legislative, din punct de vedere al terminologiei utilizate, ceea ce determină lipsa de claritate în privința destinatarilor normelor preconizate prin propunerea legislativă. Astfel, semnalăm că **art. 5** se referă la personalul autorizat în folosirea butonului de panică, în timp ce potrivit **art. 7 lit. a)**, autor al faptei descrise în textul acestui articol este persoana împuternicită din cadrul unității sau instituției ce are obligația instalării butonului de panică. Totodată, **art. 7 lit. b) și c)**, referitoare, de asemenea, la contravenții, fac referire la fapta săvârșită de persoana care uzează în mod nejustificat dispozitivul și, respectiv, persoana care nu folosește acel dispozitiv în situația impusă de descurajarea unui act antisocial.

În plus, **art. 6** al inițiativei legislative conține dispoziții confuz redactate și care nu sunt necesare în raport cu cele din cuprinsul **art. 8**, ce prevăd persoanele care au competența de a constata și sancționa contravențiile prevăzute la **art. 7**. În ceea ce privește persoanele sus-menționate, semnalăm că, în cuprinsul **art. 8**, ar fi trebuit să se regăsească și dispoziții care să prevadă autoritatea publică competentă să le împuternicească pe respectivele persoane.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Victor Viorel POȘTA

DOMNULUI SENATOR GEORGE – CRIN LAURENȚIU ANTONESCU
PREȘEDINTELE SENATULUI